

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813712624/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

senes komme naturligvis for seent, og et Par Veninder, som skulle med, lode vente endnu længer paa sig. Gjen-
 fædig Misforstaaelse, Løken til og fra Vinduet, Paffen ind
 o. s. v. Endelig samles man om Caffebordet, og nu be-
 gynder Forhøvelingerne om hvilken Vej man skal vælge!
 Hvem kjender ikke Debatter af den Natur? Jeg for min
 Deel undrer mig ikke over at Wille seer vranten ud og
 har Hovedpine. Tilfældt enes man da om at antage en
 Rejseplan, Tilberedelserne ere færdige, Paraplyer bragt
 tilveie, og Selskabet tager Afsted, just i det Dieblig den
 unge Sørensen bebuder sin Hjemkomst, ved med høi
 Stemme at synge et Par Stropher af „Eventyret paa
 Fodreisen,“ idet han gaar op ad Trappen:

„Man maac rejse tilføds, for at bœie lidt ondt,
 For at lære et Biv i det sorte Secund!
 Man, som Fuglen i Luften maac tumle sig frie,
 For at glemme det daglige Livs Drøvelerie!“ —

„Det er saamen Wille, I kan takke for at den
 Tour kom istand, siger Madam Sørensen idet hun med
 Stolthed betragter sin Datter. Det Barn regjerer snart
 os Allesammen! Du kan ogsaa være glad, min Pige,
 for der er ikke Mange, der saaledes faae deres Duster
 oplyst, som Du.“ Og Wille leer i Kjælelsen af den
 store Indflydelse, hun har over Fader og Moder og dem
 Allesammen; og hendes lille smitgende Forfængelighed

faaer hende snart til at glemme baade Hovedpine og Misforstaaelse.

Og hvis jeg nu bovede at holde til hende, at hun dog ikke havde faaet sit Dnske opfyldt, det Dnske, som opstod hos hende den lyse Solstinsmorgen, da hun vaagne-ede ved Fuglesang, — saa vilde hun med uendelig Bærdighed forfikkre mig om „at hun er tilfreds, og at jeg derfor ogsaa kan være det paa hendes Vegne.“ Men det kan jeg ikke! Men ikke Kvinden selv oprindelig var et saadant glædeligt anende Dnske, en saadan lys Idee, der opstod i Guds Sjæl paa Skabelsens Foraarsmorgen? Og han opnaaede sin Hensigt, ligesom hun opnaaede sin, han fik sit Dnske opfyldt, ligesom Mille Sørensen fik sit: baade Kvinden og Skontouren kom istand — men hvorledes?! — Det skønneste Sindbillede paa Kvindeligheden, jeg kan tænke mig, er Psyche paa Sommerfuglejagt.

Tilgids hvis denne Episode har været kedelig! Tilgids ogsaa, at jeg tilføier: saaledes maatte den være, hvis den skal staae som en Scene af Fr. Sørensens Liv, og som et Blik om Resultatet. Det kan den virkelig, thi paa denne Maade faaer hun alle sine Dnsker opfyldt, hele Livet igjennem. Der er, som sagt, et NB som følger hende overalt, og altid ledsager Opfyldelsen, saa den, ret besæet, ingen Opfyldelse er.

Kun i Kjærlighed (den saakaldte!) har hun Lov til at sværme og hengive sig. Derfor forelsker hun sig ogsaa